

[Holberg]

ke kristeligt folkeparti for deres interesse for forholdet mellem presse og borger.

Når kristeligt folkeparti i bemærkningerne til lovforslaget taler om sagen i private forhold, som rettelig hører hjemme inden for hjemmets fire vægge, separation, skilsmisse m.v., er det umiddelbart rigtigt. Jeg vil dog gerne sige lidt af det samme som hr. Jimmy Stahr, men måske på en anden måde, nemlig at det egentlig er fantastisk, at det allermeste af den slags, vi kan læse om og se billeder af, har vedkommende selv været ude om og selv ønsket. Det er det almindelige. Jeg må indrømme, at det er bemærkninger, som faktisk ikke kommer forslaget ved, for det kunne jo ske, selv om forslaget blev gennemført.

Så kommer jeg til forslaget. Jeg vil lige kort citere, hvad der står heri:

»Periodiske skrifter må ikke indeholde udtalelser om personers private forhold, uden at disse forinden har givet skriftlig tilladelse dertil.«

Det er at gå alt for vidt, og det er mig helt ufatteligt, at kristeligt folkeparti vil forme det på den måde. Det kunne og ville være en indskrænkning i ytringsfriheden.

Jeg vil ikke hermed sige, at alt er, som det skal være, og måske kommer der også under udvalgsarbejdet tanker frem, som vi kunne overveje. Men vi har regler om privatlivets fred, og vi har straffelovens § 264, hvor der bl. a. også står, at det uberettiget at videregive meddelelser eller billeder af en andens private forhold, altså uberettiget, kan straffes, og det bliver straffet med bøde, hæfte eller fængsel. Bestemmelsen har også været brugt. Den blev brugt over for et stort blad for ikke så længe siden, da den ansvarshavende redaktør fik hæfte for en meget grov overtrædelse af disse bestemmelser. Det er en sag, som vi alle husker og også stadig kan græmmes over.

Men vi må erkende, at det kan være svært at sondre imellem, hvad der er privat, og hvad der ikke er det. Og så min tilføjelse: udtalelser om private forhold kan være berettigede. Jeg siger med vilje »kan være berettigede«. At udtalelser om private forhold udelukkende, som jeg citerede før, skulle afhænge af, om den pågældende privatperson var villig til at give sit samtykke skriftligt, er så kategorisk, at det efter vores mening vil være helt forkert og vil, som jeg har nævnt før,

også føre til en alvorlig indskrænkning af ytringsfriheden.

Som lovforslaget er begrundet, må vi i al fald fra venstres side absolut afvise forslaget.

Annelise Gottfredsen (KF):

Kristeligt folkeparti har med dette lovforslag meget prisværdigt ønsket at sikre privatlivets fred ud over allerede gældende retningsregler, således at vi kan undgå det misbrug, som vi af og til og måske også for tit er ude for i den kategori af pressen, som lovforslaget tager sigte på.

Vi mener ligesom kristeligt folkeparti, at dette nok kan være tiltrængt, men det kan være svært at forene dette sigte med hensynet til en fri presse, til ytringsfrihedens bevarelse, og vi mener også, at dette lovforslag i praksis vil støde på vanskeligheder. Det kan være overordentlig svært, som også andre ordførere har udtrykt det, at afgrænse begrebet privatliv over for offentlig adfærd. I mange tilfælde er omtale af privatliv ligefrem en del af den pågældendes image, for at sige det på moderne dansk, og en forudsætning for hans virke.

Jeg tror heller ikke, man gennem formuleringer kan tage stilling til alle facetter af sin tilværelse, om man i en given situation kan og vil betragte denne som privat eller af en karakter, som offentligheden har interesse i eller krav på at få kendskab til. Men givet er det, at problemet trænger sig på. Ingen af os er tjent med den udvikling, denne del af pressen er kommet ind i.

I denne forbindelse kan det være rimeligt, som vi også tidligere har gjort det, at se på pressens ansvar i det hele taget. Såfremt det ansvar, det er muligt at pålægge den ansvarshavende redaktør, ikke føles som en synderlig stor byrde for den pågældende, har man ikke nogen effektiv beskyttelse over for pressekrænkelser, og sådan føler man ikke så sjældent at det redaktionelle ansvar fungerer. Er det kommet hertil, kunne det overvejes at udstrække ansvaret i hvert fald med store erstatningskrav til ejere af bladet, til bestyrelserne.

Jeg vil gerne i den forbindelse pege på en ny landsretsdom, der siger, at sådan er gældende ret jo ikke, men antyder, at den måske burde være det. I dommen siges det, at »således som presselovens §§ 2 og 7 er affattet,